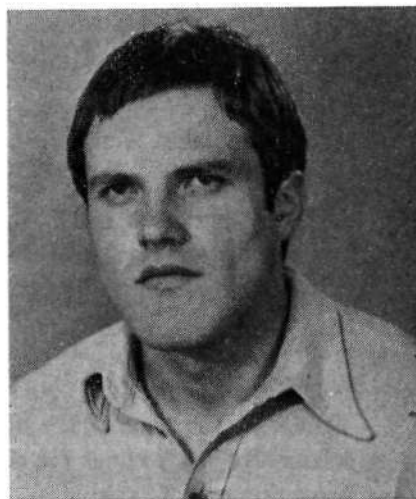

izpredi se iz noči. ovij se v belo jutranje krilo.
lokavec si v nedrih poišči. v dlan zame roso prestrezi.

in sprejmi vase moje belo telo.

Aldo
Žerjal

Deset pesmi

NOČ
PO VEČERNI
ZARJI

To noč bo, . . . bo nič. Zaprli so glavnega med stražarji.
In vem, še malo prej sem bil prepričan
v vislice večerne zarje,
češ da bo tisti dan poslednje sonce.

Vendar mi, vsak dan z BESEDO v gobcu, poznamo te reči.
Glavnega med stražarji so zaprli
zaradi nevarnosti poplave senc,
ker tisti dan je bil goden za pobeg sonca
in bi bilo zadržneno z luščenjem svetlobe v večerni zarji.

POSILJEVALEC
SENC

Kot posiljevalec senc, stopil je v temo.
In tako si je našel veliko, zvesto ljubico.

Pod črnim obokom leseno razpelo
in poves, tudi zunaj temno.
Tako da je ni videl čez rame,
v plesu objet s temo.

Kako pribito leseni v opravi v lesu,
 kako je ima telo v telesu, kako je ustvarjeno
 po podobi podob,
 . . . po mesu.

Največ teme je v živem lesu.
 V srčikah debel zazebe črno,
 vendar ne do korenin,
 ker tam stražijo falange s križi,
 falange, ki dišijo po mesu.

PESEM Razstavi svoje sanje, če moreš, blaznež;
 hreščanje, nevdanost, mesnato mehčanje,
 peščenje,
 . . . pesem.

Potem se z roko podložiš, da bi bilo spanje mehko.
 Vendar je samo mokro, ker se ti v dlan nalovi
 solzna luža in tako imaš vso noč dovolj dela,
 ko vanjo utapljaš sanje.
 Zjutraj ti ostane hreščanje, nevdanost, mesnato mehčanje,
 peščenje,
 . . . pesem.

DAVI Davi je na obali morski pes zadavil deklico,
 NA OBALI ko ga je hotela nahraniti z ljubeznijo, ki jo je menda imela.
 Vendar ne od matere, ker nikdar ni marala morja,
 in ne od očeta, ki je vselej sovražil tišino rib.

Davi se je na obali v belo peno primešala mlada kri.
 Kakor kaplja v morje, smo rekli, tisti ki smo videli.
 In na val se je naslonilo mlado telo.
 Kakor kamen na skalo, smo rekli, tisti, ki smo videli.

KAKO Kadar zašumim, se mi noč izniči.
 SE MI NOČ In če je že prej šumenje v noči,
 IZNIČI se mi pod veko zarišejo niči,
 tako da se mi spet noč izniči.

Crknjene miši, trhli ptiči, prebite kače,
 . . . živalski mrliči.
 In že spet se mi noč izniči.

NOČ
 V KRAJIH Letos bom razčistil z vsemi nepokoji.
 Ne, ne z vsemi. Saj je samo eden, samo en sam.
 Barvast in barvit, da se v noči sveti.
 Ne, ne sveti se. Saj če nihče ne posveti,
 tudi barve se ne vidi.

Na KRAJE ne pomislim, ker jih ni.
 V kraje z barvami v temi in trušči godb:
 lahko vsak pride, ker v temi barva se ne lušči
 in se ne vidi, . . . če kdo zaide.

KAKO
 SE VČASIH
 ČASU ZGODI Včasih se čas izčasi, tako da ga dolgo časa boli.
 Takrat se po navadi zgodi, da nimamo časa
 in bodisi za kazen ali ne bodisi,
 se nam oglašajo kriki pozabljene pozavne, kriki treščeni v nič.

Za nekaj časa potem ali v najkrajšem času,
 si mislimo, da je nekje fant, ki trobi, trobi . . .
 Vendar ni sluha ne trombe, je samo misel
 na glavah, ki jo lahko odpihne vsak vetrič, če bi bil
 v brezpokrajini kjer ni fantov — kjer so samo kletvice hudiču v nič.

GLEDALIŠČE Odpotujem v gledališče, kadar ni več moči za sanje.
 Kamniti oder se topi,
 gledalci skačejo v vodo, še preden se Prometej vname.
 Na flavti so mehurji dovolj veliki zame.

Odpotujem gledat iste, kadar ni več moči za sanje.
 Kamniti oder se naprej topi,
 gledalci v vodi so utopljeni,
 na flavti je dovolj mehurjev prevelikih zame.
 In Prometej še kar naprej gori,
 . . . je moral krasti . . .
 Ker ni imel dovolj moči za sanje.

OD MENE Nate, vzemite si nekaj mene: zgrabite nož.
 NIČ Tisto si vtaknite nekam drugam.
 Dajte, pretepajte me vso noč.
 Da bom še bolj nič — bolj sam.

Ves pesek iz kamnov je nastal in vsak kamen skali se je vdal.
 Kar jih štrli, . . . so smrtne porogljivke.

MENDA JA . . . Blaženost razkošja ti rahlja kožo do kapilar.
 Da je to noč zrak rdeč, veva samo midva.
 Tema lahko, tema z lahkoto barva, ker je tema.
 Vendar midva veva: to noč je zrak rdeč.

Vse kar se je kdaj začelo, je že bilo;
 nekoč v temi z rdečim zrakom.
 To ja menda ne veva samo midva.
 Morda sva velikanska kapilara,
 . . . v preddverju jutra naju čaka bioritmična smrt.

Oris gledališke poetike Mileta Koruna

Mirko
Zupančič

I

Kajti navsezadnje vse, s čimer se človek ukvarja, ima neki, rekel bi, antropološki predznak, je pač nekako človeško in tudi ne vem kakšna abstraktna umetnost je vedno umetnost za človeka in ne umetnost kakšnega kamna ali kozmosa. Vedno gre za človeka, on je tisti, ki bo gledal.

(M. Korun: Sodobnost 1978, št. 4.)

Mile Korun je že vrsto let osrednja osebnost slovenskega gledališča, spada tudi med najizrazitejše jugoslovanske režiserje. Je tudi pedagog, redni profesor za gledališko režijo na AGRFT. Število njegovih režij v slovenskih in jugoslovanskih gledališčih je izjemno obsežno. Njegova dosedanja bibliografija (zbrala jo je Vera Visočnik v Centru za teatrologijo in filmografijo na AGRFT) obsega kar 102 uprizoritvi najrazličnejših avtorjev. Korunovo gledališko ustvarjanje sta ves čas